

หนังสือเล่มนี้เขียนเพื่อความบันเทิง
อย่าเอาข้อมูลหรือเนื้อหาจากในเล่ม
ไปวินิจฉัยโรคกันเองนะ

ถ้าใครมีปัญหาสุขภาพทางใจ
ต้องปรึกษาหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
หรือแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเท่านั้นจ้า

- นกช้ สติวิมล

ทดลองอ่าน

สวัสดีจ้ะ! สมาชิกใหม่ทั้งใหม่
ยินดีต้อนรับเข้าสู่ชมรมของพวกเรา...

prism
ปรีซึ่ม

I'm Dead, Thank You. And You?
นักเรียนและผีทำความเคารพ!

นทธี ศศิวิมล
เขียน

RanuthTong
วาดภาพประกอบ

การอ่านดีจากรากฐานที่สืบทอด

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกโรงเรียนล้วนมีตำนานเรื่องเล่าที่ถูกเล่าต่อกันมา
รุ่นต่อรุ่น ต่างคนต่างบอกต่อกันทั้งที่ไม่ทราบที่มาอันชัดเจน
ถึงจะรู้อย่างนั้น แต่เราก็เลือกที่จะเชื่อ

ความเชื่อคือจุดริเริ่มของจินตนาการความหลอนอันไม่มี
จุดสิ้นสุด ถ้าสิ่งน่ากลัวไม่ได้มีแค่ผี แต่เป็นภาวะทางสมองและ
จิตใจของมนุษย์ที่ชวนหลอนจนทำให้เกิดเรื่องสยอง เรื่องเล่า
ที่เคยได้ฟังยังเป็นเรื่องหลอนที่น่ากลัวอยู่หรือเปล่า

คุณอาจถูกหลอกอยู่หรือเปล่า แล้วคนหรือผีกันล่ะ
ที่หลอกคุณ...

prism
บริษัท

คำนำผู้เขียน

มีคนถามเราเสมอว่าทำไมยังเขียนเรื่องผีทั้งที่โตแล้ว ปัญหาคือ ผีไม่เคยถามเราว่าโตพอหรือยัง มันแค่มานั่งรออยู่ในความทรงจำ โดยเฉพาะความทรงจำช่วงที่เป็นนักเรียน ช่วงที่ทุกคนบอกให้เรา “เป็นปกติ” โดยไม่เคยอธิบายว่า ปกติหน้าตาเป็นยังไง

โรงเรียนเป็นสถานที่ที่สอนหลายอย่าง รวมถึงวิธีทำเป็นไม่เห็น วิธีเงิบ วิธีเพิกเฉย วิธีทำให้ตัวเองจมหายเป็นอากาศธาตุและวิธีที่เชื่อว่า “ถ้าไม่มีใครพูดถึงแปลว่าสิ่งนั้นไม่มีอยู่จริง” เรื่องสั้นในเล่มนี้มีทั้งนักเรียนและผี ผีบางคนตายแล้วแต่ยังพยายามเข้าเรียนให้ตรงเวลา นักเรียนบางคนยังหายใจ แต่รู้สึกเหมือนถูกเก็บไว้ในตู้เก็บของ พร้อมป้ายเขียนว่า “เดี๋ยวค่อยจัดการ” เราขอบอกตรงนี้เลยว่า ผีในเล่มนี้ไม่ได้อยากหลอกใคร ส่วนใหญ่แค่อยากให้ใครสักคนเชื่อว่า “สิ่งที่เรารู้สึก มันเกิดขึ้นจริงนะ” ซึ่งเป็นคำขอที่ฟังดูไม่สยอง แต่กลับยากกว่าการเรียกวิญญาณเสียอีก

ถ้าคุณอ่านแล้วรู้สึกกลัว เราอยากให้คุณลองเช็กดี ๆ ว่ากลัวผี หรือกลัวความคิดของตัวเองที่เริ่มเห็นด้วยกับมัน ถ้าคุณพลอหัวเราะในฉากที่ไม่ควรตลก ไม่เป็นไร นั่นแปลว่าระบบป้องกันตัวของคุณยังทำงานดีอยู่ มนุษย์เราชอบหัวเราะก่อนจะยอมรับว่าเรื่องบางเรื่องมันน่ากลัวเกินไป

I'm Dead, Thank You. And You? หนังสือเล่มนี้
ไม่มีใครตายซ้ำ แต่มีบางคนเพิ่งรู้ว่า ตัวเองตายไปนานแล้ว
ถ้าอ่านจบแล้วรู้สึกอยากลุกขึ้นยืน จัดเสื่อ และทำ
ความเคารพใครบางคนที่ยังมองไม่เห็น หรือซักจะไม่ค่อยอยากทำ
ความเคารพใครสักคนที่เคยทำความเคารพขึ้นมา ก็ไม่ต้องตกใจ
ไม่แปลกหรอก

เราเองก็เหมือนกัน...

ทดลองอ่าน

นพธิ ศศิวิมล

Story #1

ชมรมสยองขวัญ...

ใครไม่เคยเป็นนักเรียนประจำอย่างนี่น่าจะรู้หรือว่าการทำเรื่องเดิมซ้ำๆ ทุกวัน ต้องอยู่แค่ในโรงเรียน ต้องทำตามระเบียบเบาะๆ น้าเบื้อและน้าเค้าขนาดไหน แถมยังต้องรีบเข้านอนทั้งๆ ที่ยังไม่่วงอีก

คืนหนึ่งนี่น่าจะตัดสินใจว่าจะแอบหนีออกไปเที่ยวข้างนอกบ้าง เธอวางแผนหลบเลี่ยงครูเวรฝ้าตึกอย่างแยบยลจนในที่สุดก็หนีออกมาจากตึกนอนได้

นี่น่าจะระหิมใจและกำลังจะเป็นข้ามกำแพงหนีออกไปแล้ว ถ้าไม่บังเอิญเหลือบไปเห็นแสงบางอย่างที่อยู่ไม่ไกลนัก

มีแสงวับแวมของดวงไฟดวงเล็ก ๆ อยู่ตรงด้านหลังตึกเรียนหลังเก่า

แสงนั้นเรียงตัวเป็นแถวและค่อยๆ เคลื่อนหายเข้าไปด้านหลังตึก นี่น่าจะขนลุกชู่ เริ่มลังเลระหว่างการกลับเข้าไปนอนบนตึกที่มีเพื่อน ๆ และครูอยู่รายรอบให้อุ่นใจ หรือจะปีนออกไปเที่ยวข้างนอกอย่างที่ตั้งใจไว้ดี แต่แล้วนี่นาก็ต้องสะดุ้งสุดตัว!

มือไรรางอย่างสะกิดเบาๆที่แขนนี้หน้า เธอเกือบจะกรี๊ดออกมาอยู่แล้วเขียว แต่เจ้าของมือที่สะกิดนี้น่ามันรีบพุดขึ้นมากเบาๆว่า “ไม่ต้องตกใจ ฉันก็หนีออกมาเหมือนกัน”

ที่แท้ก็แค่นักเรียนหญิงคนหนึ่งที่อยู่ในชุดนอนเหมือนกัน เธอรวบรวมสติ ทำทางดูเป็นมิตร นี้นำถอนหายใจด้วยความโล่งอก “เธออยู่ ม.3 ใช่ไหม ฉันอยู่ ม.4 ห้อง 8 หนีออกมาประจำแหละ น่าเมื่อจะตายไป ว่าไหม”

นี้นำพยักหน้า รู้สึกอุ่นใจขึ้นมากที่มีเพื่อน “เมื่อก็เห็นแสงอะไรไหม...ที่หลังตึก...”

“อ้อ” เพื่อนใหม่ยิ้มแล้วชูเทียนเล่มหนึ่งขึ้นมา “แสงเทียนนะ สมาชิกชมรมของเราทุกคนมีเทียนกันคนละเล่ม มีแต่คนที่ขี้เบื่อกันนั้น ว่าแต่เธอสนใจจะเข้าร่วมชมรมเราไหมล่ะ”

นี้นำเดินตามเพื่อนใหม่เข้าไปที่ด้านหลังตึก ที่นั่นมีนักเรียนประจำในชุดนอนอีกสองสามคนเดินตามเข้ามาด้วย นำแปลกที่นี้นำไม่เคยเห็นหน้านักเรียนเหล่านี้มาก่อน ความประหลาดใจยังไม่หมดเมื่อนักเรียนเหล่านี้ค่อยๆยกฝ่าอระบายน้ำขนาดใหญ่ที่พื้นออกมา แสงเทียนที่สาดส่องเข้าไปในนั้นเลือนรางพอให้นี้นำมองเห็นโพรงและทางลาดแคบๆที่เดินเข้าไปได้ที่ละคน

“ที่นี่เคยเป็นหลุมหลบภัยเก่าตั้งแต่สมัยสงครามโลกนะ ไม่ได้ใช้นานมากแล้ว หัวหน้าชมรมของเราเป็นคนไปเจอเข้าก็เลยเอามาใช้เป็นฐานลับของพวกเรานี่แหละ”

นีนำค่อยๆก้าวตามเด็กสาวที่รวบรวมสติลงไป ทางเดินนั้นมืดสลัว อากาศค่อนข้างร้อนและอับชื้น นีนำได้กลิ่นเหมือน

กระสอบเปื่อยและกลิ้งดินขึ้นฝน ไม่นานนักก็เดินมาถึงห้องกว้าง ที่จริงจะเรียกว่าห้องก็ไม่ถูกนัก เรียกว่าโพรงน่าจะเหมาะกว่า เพราะมันเป็นโพรงกลวงๆ ผนังเป็นดินและหินที่เหมือนมีคนมาซูดไว้ลวกๆ

นี่น่ากวาดตามองรอบๆ ในโพรงนี้มีนักเรียนในชุดนอน ประจําอยู่ราวๆ สิบคน นั่งบ้างยืนบ้างกระจัดกระจายทั่วห้อง คนที่เด่นสุดคือนักเรียนหญิงหน้าตาสวย ผมดำยาวถึงกลางหลัง ท่าทางสง่า

เธอกำลังยืนอยู่กลางห้อง ส่งยิ้มให้กับนี่นา “นั่นอิมนะ เป็นหัวหน้าชมรมของเรา” เด็กสาวที่รวบผมตึงกระชับบอกนี่นา เบาๆ

“สวัสดีค่ะ สมาชิกใหม่ใช่ไหม” อิมเดินเข้ามาใกล้แล้วยื่น เทียนเล่มหนึ่งให้กับนี่นา “ยินดีต้อนรับเข้าสู่ชมรมสยองขวัญนะ”

“เรื่องห้องพิมพ์ดีดปิดตายที่อาคารสาม มีใครรู้บ้างไหม ว่าตำนานของมันเป็นอย่างไง” เด็กสาวรวบผมตึงที่พานี่นาเข้ามา เริ่มต้นเล่าขึ้นด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“นั่นสินะ...” คนที่นั่งข้างอิมส่ายหน้า

คนอื่น ๆ ในห้องซุบซิบกันก่อนที่จะเงียบลงอีกครั้งเมื่อ ผู้เล่าเริ่มเล่าต่อ กติกาของชมรมนี้มีส่วนๆ นั่นคือ สมาชิกจะต้อง ผลัดกันมาเล่าเรื่องสยองขวัญครั้งละสองคน โดยตกลงกันว่า เรื่องใดเรื่องหนึ่งจะต้องเป็นเรื่องจริง และอีกเรื่องโกหก

“ว่ากันว่าเวลาปลอดคน ถ้ามีใครเดินผ่านไปหน้าห้องนั้น มักจะเห็นผู้หญิงใส่เสื้อสีขาว กระโปรงสีดำ ถ้าผมเปียยาว

ก้มหน้าเดินไปมาอยู่หน้าห้อง พุดซ้ำไปมาว่า ‘มารียังนะ จะมารียัง’ ถ้ามีใครเดินเข้าไปใกล้ เธอก็จะเดินทะลุผ่านผนัง หายเข้าไปในห้องนั้นต่อหน้าต่อตา บางทีก็มีเสียงพิมพ์ดีด ดังออกมา ทั้งๆที่เป็นห้องร้าง ทุกวันนี้เลยไม่ค่อยมีใครเดิน ผ่านแถวนี้ไงล่ะ”

“น่ากลัวจัง...ว่าแต่ทำไมต้องพูดว่าจะมารียังด้วยล่ะ”
สมาชิกคนหนึ่งถามขึ้น

“ฉันไปสืบมาแล้ว เมื่อหลายปีก่อน อาจารย์ฝึกสอน คนหนึ่งที่เพิ่งเข้ามาสอนวิชาพิมพ์ดีดหลงรักกับอาจารย์หนุ่ม วิชาพลที่แต่งงานแล้ว ทั้งคู่สัญญาว่าจะหนีไปอยู่ด้วยกัน อาจารย์พลจะมารับเธอที่หน้าห้องพิมพ์ดีดนี้แหละ แต่แล้วก็ไม่มี อาจารย์ฝึกสอนน้อยใจเลยแขวนคอตายอยู่ในห้องพิมพ์ดีด ตั้งแต่นั้นมาห้องพิมพ์ดีดห้องนั้นก็เลยถูกปิดตายอย่างที่พวกเรา เห็นนี่ล่ะ”

บรรยายกาศในห้องดูเหมือนจะเย็นลงนิดหน่อย หลายคน เริ่มขยับเข้าหากันด้วยความรู้สึกขนลุก แต่ก็ยังอยากฟัง

“เอาละ” อิมพุดขึ้นอีกครั้ง เงาของเธอสะท้อนนวบาวไปมา บนผนังตามจังหวะเคลื่อนไหวของเปลวเทียน “เรื่องที่หนึ่งผ่านไป แล้ว ต่อไปเรื่องที่สองเริ่มได้”

สมาชิกที่มีผมสีแดงคนหนึ่งลุกขึ้นบ้าง “ที่ห้องเก็บอุปกรณ์ เกษตรด้านหลังโรงเรียน เล่ากันว่าห้ามลือกกุญแจเด็ดขาด ถ้ามี ใครเผลอลือกเมื่อไหร่ จะได้ยินเสียงคนทุบประตูจากด้านใน แล้วร้องออกมาว่า ‘ช่วยด้วย เปิดให้หน่อย’ แต่พอเปิดออกมาก็ไม่มีใครอยู่ในนั้นสักคน”

มีเสียงอุทานด้วยความตกใจเส็ดลอดออกมาเล็กน้อย “แล้วเสียงนั้นมาจากไหนล่ะ” สมาชิกคนหนึ่งถามเสียงลั่น

“ก็มีเด็กประถมคนหนึ่งเข้าไปเล่นซ่อนหาที่นั่นนะสิ ภารโรงไม่รู้ก็เลยล็อกห้อง วันนั้นเป็นวันสุดท้ายของเทอมพอดี วันรุ่งขึ้นก็ปิดเทอม ไม่มีใครมาที่โรงเรียนอีก กว่าจะมีคนมาเจอ เด็กนั้นก็นอนตายตัวแห้ง เล็บงอกยาว พื้นดินมีแต่รอยตะกุกตะกักเหมือนพยายามจะขุดดินออกมา แต่ทำไม่สำเร็จ”

นี่น่ารู้ลึกคอแห้งผาก ใจหวิว ๆ ทั้งกลัวและรู้สึกวิงเวียนเหมือนห้องใต้ดินกำลังโคลงเคลงไปมา

อิม หัวหน้าชมรมลุกยืนขึ้นกลางห้อง “เอาละ ขอขอบคุณมากทั้งสองเรื่องเลย ที่นี่มีใครบ้างที่คิดว่าเรื่องแรกเป็นเรื่องจริง”

สมาชิกเกือบครึ่งหนึ่งยกมือขึ้น เจ้าของเรื่องเล่าทั้งสองทั้งเด็กสาวที่รวบรวมตั้งและเด็กสาวผมแดงยืนอมยิ้มอยู่ข้าง ๆ กัน

“เอาละ ที่นี่ใครบ้างที่คิดว่าเรื่องที่สองเป็นเรื่องจริง” สมาชิกที่เหลือยกมือขึ้นมากกว่ากลุ่มแรกเล็กน้อย

อิม หัวหน้าชมรมแสนสวยหันไปมองเจ้าของเรื่องทั้งสอง “เพื่อน ๆ คงอยากรู้คำตอบแล้วละ เฉลยเลยดีไหม”

“เฉลย...” เด็กสาวผมแดงพูดแล้วหันไปพยักหน้ากับคนที่ยืนข้าง ๆ

“เรื่องที่หนึ่งเป็นเรื่องจริง” เจ้าของเรื่องเฉลยด้วยใบหน้ายิ้ม ๆ

สมาชิกที่หายถูกร้องเฮกันลั่น ส่วนที่หายผิดครางกันระงม เรื่องห้องพิมพ์ดีดเป็นเรื่องจริงเธอเนี่ย นี่น่านึกภาพตามเรื่องที่เล่า น่ากลัวจัง

“วันนี้เราคงพอกันแค่นี้ อาทิตย์หน้าวันอังคารมาพบกันใหม่ ใครอาสาจะเล่าครั้งต่อไปดีล่ะ อิม...เอางี้ดีกว่า สมาชิกใหม่ของเราวันนี้กับฉันจะเล่าคู่กันในครั้งต่อไปแล้วกันนะ” อิมพูดแล้วหันมาอิมให้นำหน้าพร้อมแหวดตาที่ทำให้หน้าไม่กล้าปฏิเสธ

“ศาลเพียงตาตรงริมถนนที่อยู่ข้างประตูโรงเรียนเรา เวลาที่ใครมาโรงเรียนเช้ามาก ๆ หรือกลับบ้านตอนเริ่มพลบค่ำ มักจะมีคนเห็นชายแก่ผมหงอก ตัวสูงกว่าคนทั่วไป ใส่ชุดสีดำ มีดวงตาสีแดงเหมือนลูกไฟ ยืนจ้องมาจากตรงนั้นด้วยแหวดตาเกลียดชัง”

นี่นำเล่าเรื่องพลางมองไปรอบ ๆ ห้อง สมาชิกชมรมทุกคนต่างจ้องมาที่หน้าอย่างตั้งอกตั้งใจจนทำให้เธอเริ่มประหม่า

อากาศในห้องได้ดินดูเหมือนจะเย็นขึ้นเรื่อย ๆ นี่นำยกมือลูบแขนที่กำลังขนลุกด้วยความหนาวและหวาดทวันแปลก ๆ

กลิ่นดินอับชื้นพุ่งขึ้นมาจากหน้าเธอรู้สึกว่ห้องโยกเยกไปมาอีกแล้ว อิมหันมามออิมและพยักหน้าให้หน้าเล่าต่อ “ว่กันว่ตอนทำถนนตัดผ่านหน้าโรงเรียน รถบดถนนแผ่ฉุขบับบุงจางงอว่สีดำตัวใหญ่ตัวหนึ่ง ตั้งแต่นั้นมาคนงานทุกคนก็เริ่มฝันถึงงูสีดำตัวใหญ่ที่มีดวงตาสีแดงคอยกระชิบสาบแช่ง แล้วคนงานก็เริ่มมีอันเป็นไปทีละคนด้วยสาเหตุแปลก ๆ จนกระทั่งมีการสร้างศาลเพียงตาขึ้น เหตุการณ์นี้จึงสงบลง แต่ก็ยังเชื่อว่าดวงวิญญาณงูตัวนั้นยังคงอยู่ตรงนั้น คอยสาบแช่งทุกคนที่มองเห็นมัน”

พอเล่าจบหน้าก็รีบนั่งลงทันที เรื่องที่เล่านั้นเธอไม่ได้แต่งขึ้นเอง แต่ฟังมาจากแม่บ้านของโรงเรียน นี่นำตัวลั่นราวกับ

มีคำสาปอะไรบางอย่างอยู่ในเรื่องเล่านั้น

“เรื่องของฉันสั้นๆ” นี่นางเงยหน้ามองคนพูด

อิมยืนอยู่กลางห้องแล้วเริ่มเล่าเรื่องด้วยเสียงทุ้มต่ำ “ในห้องของเรามีใครบางคนที่ยาไปตั้งนานแล้ว แต่ยังไม่รู้ตัว ยังคงมาเข้าชมรมฟังเรื่องเล่าของพวกเราทุกครั้ง”

ทั้งห้องฮือฮาขึ้นทันที นี่นางมองอิมด้วยความตกตะลึง ในเมื่อหน้าตากลางจะเล่าเรื่องโกหก อิมก็ควรเป็นคนทีเล่าเรื่องจริง ไม่ใช่เทรอร แล้วเรื่องบ้าๆอย่างนั้นมันจะเป็นเรื่องจริงไปได้อย่างไรกัน

ดูเหมือนสมาชิกคนอื่นก็คิดคล้ายๆนี้ว่า เด็กสาวผมแดงพูดขึ้นมา “เรื่องของเธอฟังแล้วน่าขนลุกก็จริงนะอิม แต่ใครๆก็รู้ว่ามันเป็นเรื่องโกหก เดี่ยวหาอย่าไม่สนุกกันพอดี”

อิมยิ้ม หันไปมองคนพูดด้วยแวต่าน่ากลัว “ถ้าฉันพิสูจน์ได้ล่ะ” เธอพูดพลางเดินตรงไปที่เด็กสาวผมแดงคนนั้น แล้วกระซอกซุดนอนของเด็กคนนั้นขาดติดมือออกมา

เสียงหวีดร้องดังขึ้นทั่วห้องได้ดิน

ภายใต้ซุดนอนนั้น ร่างของเด็กสาวผมแดงเป็นเพียงโครงแห้งๆที่มีแต่หนังติดกระดูก!

นี่น่าเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น ร่างกายขยับไม่ได้ด้วยความตกใจกลัวถึงขีดสุด

สมาชิกคนอื่นๆ ต่างลุกขึ้น พยายามจะวิ่งหนีไปที่ทางออกจนชนกันหกล้มวุ่นวาย

เด็กสาวผมแดงลุกขึ้นจ้องหน้าอิมอย่างโกรธจัด “เธอก็แค่อั้วพวกซี้โอ้ คิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่นเขา เธอก็ไม่ต่างอะไร

จากฉันลั๊กหน้อย”

เธอพูดแล้วลั๊กอิมลั๊กลง เมื่อร่างของอิมกระแทกพื้น หัวของอิมก็กระเด็นออกจากตัวทันที ใบหน้าที่กั๊กลั๊กอยู่บนพื้นนั้น จ้องเด็กสาวผมแดงอย่างโกรธเกรี้ยว!

นี่น่าพยายามจะกรี๊ดร้อง แต่ก็ร้องไม่ออก เธอภาวนาให้ สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าเป็นเพียงฝันร้าย ไม่ใช่เรื่องจริง!

“เลิกดัดจริตกันเสียทีเถอะ”

เสียงตะโกนนั้นดังมาจากหัวของหัวหน้าชมรมที่กั๊กลั๊กไปมา อยู่บนพื้น

“พวกเธอก็เหมือนกันนั่นแหละ ตายกันหมดแล้ว จะมา ร้องกรี๊ดกร๊าดกันอยู่ทำไม”

ทุกคนในห้องได้ดินหยุดการเคลื่อนไหวทันที ต่างคนต่าง หันมามองหัวที่กั๊กลั๊กไปมาของอิมแล้วกั๊กลั๊กมองร่างกายตนเอง

ร่างทุกร่างค่อย ๆ แห่งตอบซุบผอมลงเรื่อย ๆ จนกระทั่ง เหลือแต่โครงกระดูกและหักทรุดกองลงกับพื้นทีละคน มีเสียงบ่น พึมพำระงมไปทั้งห้อง

“อิม...จริงด้วย พวกเราตายไปแล้วนี่นา...ตายแล้วจริง ๆ ด้วย...จริง ๆ ด้วย...”

นี่น่าตกตะลึงตาค้าง หายใจไม่ออก ก่อนภาพที่มองเห็น ทั้งหมดจะค่อย ๆ มีดลงจนดับไป

“ฝันแล้วหรือจะ นี่น่า...”

นี่น่าได้ยินเสียงพร้อมแสงสว่างที่อบอุ่นในห้องพยาบาล ของโรงเรียน ครูเวรนั่นเองที่พาเธอมาที่นี่ เมื่อนี่น่าเล่าเรื่อง

ทั้งหมดให้ครูเวรฟัง เธอก็ได้รู้ข้อเท็จจริงว่าชมรมสยองขวัญที่เธอไปพบเข้า สมาชิกทุกคนตายหมดเนื่องจากตัวอาคารชั้นล่างทรุดลงมาทับเด็กนักเรียนที่แอบหนีเข้าไปอยู่ในนั้น และเรื่องนี้ก็เกิดขึ้นเมื่อหลายสิบปีก่อนแล้ว

“นี่ไงจ๊ะ คือเหตุผลที่ว่าทำไมพวกครูถึงเข้มงวดกันนักเรื่องการออกนอกตึกของนักเรียนประจำ”

ตอนนี้หน้าผู้นำสงสารได้แต่นั่งคิดว่า เธออยากให้ตัวเองยังอยู่ในชมรม และเรื่องที่ครูเวรเล่าทั้งหมดนี้เป็นแค่เรื่องโกหก เธอสัญญากับตัวเองเลยว่าต่อไปนี้จะไม่แอบหนีจากตึกนอนไปไหนอีกแล้ว...

ทดลองอ่าน

Phasmophobia โรคกลัวผี

จัดอยู่ในกลุ่ม Specific Phobia จะมีอาการกลัว และวิตกกังวลอย่างหนักอย่างต่อเนืองเกินระยะเวลา 6 เดือน เมื่อต้องมาอยู่ในสถานการณ์ที่เขาเชื่อว่ามีผี หรือทำให้เขานึกถึงผี

การวิเคราะห์การเชื่อมต่อของสมอง (Brain Connectivity) ชี้ให้เห็นว่าผู้ที่มีอาการกลัวผีจะมีการเชื่อมต่อที่แข็งแรงเป็นพิเศษระหว่างสมองส่วนหน้า ซีกซ้าย (Left Frontal) และสมองส่วนขมับซีกขวา (Right Temporal) เมื่อเทียบกับคนปกติ ปฏิกริยาเหล่านี้มักเกิดขึ้นพร้อมกับอาการทางกาย เช่น หัวใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตสูง และเหงื่อออก

Story #2

ผู้คนเป็น

ยิ่งใกล้เวลาเลิกเรียนเท่าไร ฉันก็ยิ่งเครียดมากขึ้นเท่านั้น พุดตรงๆ นะ ถ้าทำได้ก็อยากจะเก็บเสื้อผ้ามาอนที่โรงเรียนมันซะเลย ไม่อยากกลับไปอยู่บ้านน้ำแอนอีกแล้ว ใครบ้างจะอยากอยู่กับคนน่ากลัวขนาดนั้น

เรื่องมันเริ่มมาตั้งแต่สัปดาห์ก่อน ตอนที่น้ำแอนกลับจากไปเที่ยวเชียงใหม่ พอกลับมาถึงบ้าน น้ำแอนก็เดินเข้ามานั่งซุ่มกะที่อยู่ที่ธรณีประตูหน้าบ้าน เหม่อมมองออกไปข้างนอก พอฉันเข้าไปถามว่าเป็นอะไรหรือเปล่า น้ำแอนก็ตอบว่า “น้ำคงไม่เป็นอะไรอีกแล้วละออม”

ตอนนั้นฉันก็ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าน้ำแอนคงเหนื่อยจากการเดินทางไกลและอดหลับอดนอนมาหลายชั่วโมง ก็เลยเบลอๆ พุดอะไรไม่รู้เรื่องไปอย่างนั้นเอง

แต่หลังจากนั้นน้ำแอนก็เอาแต่นอนนิ่งอยู่บนเตียง ไม่ไปทำงาน ไม่อาบน้ำ ไม่กินข้าว ปล่อยให้เนื้อตัวสกปรกมอมแมม ผมยุ่งเป็นกระเซิง เสื้อผ้าที่ใส่ตั้งแต่กลับจากเชียงใหม่เหม็นสาบเหม็นอุ้งไปทั่วห้อง ทั้งที่ก่อนหน้านี้ น้ำแอนเป็นคนสวย ชอบแต่งตัว

น่ารัก ๆ และรักความสะอาดมาก

ตอนกลับจากโรงเรียนแล้วเห็นสภาพนั้นฉันตกใจมาก คิดว่าน้ำแอนคงไม่สบายมากแน่ ๆ ก็เลยจัดการเปลี่ยนเสื้อผ้า เช็ดตัวให้ ในขณะที่น้ำแอนนอนนิ่งเฉยเหมือนไร้ความรู้สึก

“ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนี้หรอกออม ทำไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น ร่างกายของน้ำกำลังนำไปตามธรรมชาติ” น้ำแอนพูด แหวดตาล่องลอยเหมือนคนกำลังเพ้อ

“น้ำแอนยังไม่ตายซะหน่อย จะเนาได้ยังไงล่ะคะ” ฉันพูดพลางเปลี่ยนชุดนอนใหม่ให้น้ำแอน “หนูจะออกไปซื้อโจ๊กให้กิน แล้วค่อยกินยานะคะ ถ้าพรุ่งนี้รู้สึกไม่ดีขึ้น หนูจะพาไปหาหมอเอง”

“หมอหรือ ชันสูตรศพสินะ ก็ดีเหมือนกัน ตามหมอมานชันสูตรศพ” ประโยคนั้นหลุดออกมาจากปากสีซีดที่แห้งแตกของน้ำแอน เล่นเอาฉันขนลุกชูไปทั้งตัว

พอฉันซื้อโจ๊กมาแกะใส่ชาม ค่อย ๆ ป้อนเข้าปากน้ำแอน โจ๊กก็ไหลรินลงมาทางมุมปาก น้ำแอนไม่ยอมกินหรือกลืนลงไปเลยแม้แต่คำเดียว

“น้ำแอนคะ” ตอนนั้นฉันแทบจะร้องไห้ด้วยความสิ้นหวังซะแล้ว “ขอร้องล่ะคะ น้ำแอนอย่าทำแบบนี้ได้ไหม ล้อหนูเล่นอย่างนี้ไม่ตลกเลยสักนิด น้ำแอนกำลังทำให้หนูกลัวนะคะ”

น้ำแอนชำเลืองมองหน้าฉันแล้วพูดว่า “ขอโทษที่ทำให้กลัวนะ ตอนนี้อายุเท่าออม น้ำก็กลัวผีเหมือนกัน แต่ตอนนี้ น้ำเข้าใจแล้ว ผีก็คือคนที่ตายแล้วขยับเนื้อตัวทำอันตรายเราไม่ได้ มีแต่จะเนาเปื่อยหมดสภาพไป ไม่น่ากลัวหรอก”

วันรุ่งขึ้น ฉันรีบตื่นแต่เช้าเพื่อลุกขึ้นไปดูน้ำแอนที่ห้องนอน ปรากฏว่าน้ำแอนยังนอนนิ่งตาลอยอยู่เหมือนเดิม ไม่ได้มีที่ท่าว่า จะลุกมาทำกิจวัตรประจำวันตามปกติ เห็นอย่างนั้นฉันก็รีบ แต่งตัวเพื่อที่จะพาน้ำแอนไปหาหมอ ฉันค่อยๆ ประคองน้ำแอน ขึ้นมาจากที่นอน พาเดินลงมาข้างล่าง ขณะที่กำลังสวมรองเท้าให้ น้ำแอนก็ถามขึ้นมาว่า

“ออมจะพาน้ำไปไหน ไปเฝ้าหรือเปล่า”

“โอ้ น้ำแอนก็ถามบ้าๆอีกแล้ว ไปหาหมอสิคะ น้ำแอน ไม่สบายต้องไปให้หมอรักษานะคะ”

สีหน้าของน้ำแอนเปลี่ยนไปทันที “ออมไม่เข้าใจเพราะว่า น้ำตายแล้ว ไม่จำเป็นต้องไปหาหมอ หมอรักษาคนตายให้ฟื้น ขึ้นมาไม่ได้หรอก ดูแขนน้ำสิ มันบวมฉุหมดแล้ว หนอนกำลัง กัดกินข้างใน เพราะเนื้อน้ำมันเน่า”

แขนที่ยื่นมาตรงหน้าฉันดูซีดเซียวเหมือนแขนศพจริง ๆ แถมยังได้กลิ่นประหลาดๆ เหมือนกลิ่นเนื้อเน่า แต่นั่นคงเป็น เพราะน้ำแอนเล่นไม่กินข้าวกินน้ำ ไม่อาบน้ำ และไม่นอนเลย มากกว่า ฉันจึงห็น้ำแอนอย่างเริ่มจะหมดความอดทน

“งั้นถ้าน้ำแอนตายไปแล้วจริงๆ น้ำแอนจะพูด จะเดิน ออกมานั่งกับหนูได้ยังไงล่ะคะ จะกลับมาจากเชียงใหม่เองได้ยังไง ลองนึกดูสิคะน้ำแอน”

“น้ำเป็นห่วงหนูนี่นา ก็เลยอยากกลับมาดูแล” ตอนนี้ ดวงตาของน้ำแอนดูลึกโหลเหมือนผีจริง ๆ เข้าไปทุกที่ ไม่เหลือ คำความสุขเดิมเลย ไม่เหมือนน้ำของฉันเลยด้วยซ้ำ ตอนนี้น้ำฉัน เริ่มกลัวขึ้นมาจริงๆ ดูเหมือนคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าฉันจะกลายเป็น

คนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จัก ดูเหมือนพวกที่เดินตัวแข็ง ๆ ที่อ ๆ ในห้องซอมบี้ที่พร้อมจะกระโดดมาขย้ำคอฉันเมื่อไรก็ได้

“น้ำแอนยังจ้องหน้าฉันนิ่งตอนที่ฉันรีบลุกพรวดขึ้นมา “ได้ค่ะน้ำแอน ฉันเชิญน้ำแอนนั่งเนาอยู่ที่นี่ไปตามสะดวกเลย หนูจะไปโรงเรียนละ”

“ดูเหมือนน้ำเธอจะเป็นโรคทางจิตแล้วละออม” จนเข้าวันที่สาม แล้วนั้นแหละ พวกเพื่อน ๆ ถึงจะยอมเข้าใจว่าเป็นเรื่องที่น่ากลัว ขนาดไหนสำหรับฉัน และมันก็ไม่มื่อะไรตกลงเลย

จิตยื่นเอกสารที่พรินต์มาจากอินเทอร์เน็ตให้ฉันดู

“น้ำเธอน่าจะป่วยเป็นโรคโคคาร์ตนี้ไง อาการเหมือนกันเลย”

“มันเป็นยังไงเธอ โรคชื่อประหลาด ๆ นี้นะ” ฉันถาม เริ่มมีกำลังใจขึ้นบ้าง

จิตนั่งแล้ววางเอกสารลงบนโต๊ะ “เท่าที่อ่านดู คนที่ป่วย เป็นโรคนี้จะคิดว่าตัวเองตายไปแล้ว ร่างกายกำลังเนาเบือย เลยทำให้เลิกกินอาหาร เลิกดูแลตัวเอง อะไประมาณนี้แหละ เหมือนที่น้ำเธอเป็นเลยใช่ไหมล่ะ”

ฉันก็มลงอ่านเอกสารคร่าว ๆ ทั้งประหลาดใจและดีใจ ไปพร้อม ๆ กัน ที่ประหลาดใจเพราะตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยได้ยิน มาก่อนว่ามีโรคประหลาดอย่างนี้อยู่บนโลกด้วย และที่ดีใจ เพราะในเมื่ออาการที่น้ำแอนเป็นคือโรค นั้นแสดงว่าต้องมีทาง รักษาให้หายได้ สมองฉันคิดเร็วจี้ ตั้งใจว่าพักกลางวันนี้จะเข้า ห้องสมุดไปหาเบอร์โทร.จิตแพทย์จากอินเทอร์เน็ตเพื่อมาช่วย

รักษาน้ำแวน

“ว่าแต่เธอนะ เมื่อเช้าขลุกอยู่กับน้ำเธอมากไปหรือเปล่า กลิ่นตุๆ ติดมาด้วยนะเนี่ย” ยายจืดว่าพาลงยกหลังมือขึ้นอุดจมูกจริงจังเลย! ฉันก็ได้กลิ่นเหมือนกัน แย้งเลย

“ขอโทษทีนะจืด พรุ่งนี้คงต้องระวังมากกว่านี้แล้วละ”

เช้าวันรุ่งขึ้นฉันไม่ได้ไปโรงเรียน ตั้งใจว่าจะอยู่เป็นเพื่อนน้ำแวน ตอนที่จิตแพทย์และเจ้าหน้าที่มูลนิธิต่าง ๆ เข้ามาตรวจที่บ้าน เพราะถ้าน้ำแวนอยู่คนเดียวอาจจะตกใจกลัวก็ได้

เก้าโมงเช้า ใกล้เคียงเวลานัดหมายที่คณะผู้ให้ความช่วยเหลือจะมา เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น ฉันรีบวิ่งไปรับทันที

“ฮัลโล ออมไฮ้ใหม่ นี่จืดนะ” เสียงยายจืดลละล้าลล๊กมาตามสาย

“ว่าไงจืด ฉันเอง มีเรื่องอะไรหรือ”

“ครูให้พวกเราทำรายงานหาข้อมูลจากหนังสือพิมพ์เก่า ฉันเลยเจอข่าวเมื่อสามวันก่อน” เสียงยายจืดเจือสะอื้น “เธอทำใจดี ๆ นะอม”

ฉันใจหายวาบ ข่าวจากหนังสือพิมพ์มักไม่ใช่แค่ข่าวร้าย แต่เป็นข่าวหายนะเลยทีเดียวนะ ใจฉันเต้นไม่เป็นสำเมื่อนึกถึงร่างน้ำแวนที่นอนนิ่งซิดเซียวอยู่บนห้องนอน

“เกิดอุบัติเหตุรถคว่ำเมื่อสามวันก่อน รถยนต์สีขาวย หมายเลขทะเบียน ศพ 8004 ขาออกจากจังหวัดเชียงใหม่ สภภาพรถเสียหายยับเยิน ออม สื่อกับเลขทะเบียนรถในข่าวนี้มันรถของน้ำเธอไม่ใช่หรือ”

ฉันถือหูโทรศัพท์ค้าง ยืนตัวแข็งทื่อ ไม่กล้าขยับไปไหน น้ำตาเริ่มขึ้นมาที่ขอบตาด้วยความหวาดกลัว “จืด ถ้าฉันก็หมายความว่าน้ำแอน...”

ขณะนั้นเองฉันก็แทบจะหวีดร้องออกมาด้วยความตกใจ เมื่อสัมผัสได้ถึงมือเย็น ๆ ของน้ำแอนที่วางลงบนขา ฉันพยายามกัดริมฝีปากข่มความกลัวย็นสะอื้นอยู่เงียบ ๆ

“ออม อย่าเพิ่งวางสายนะ เรื่องสำคัญมันไม่ได้ยุติตรงนั้น” จืดพยายามควบคุมเสียงของตัวเองไม่ให้สั่น แต่ก็แตกพร่าจนฟังแทบไม่รู้เรื่องแล้ว “ในข่าวบอกว่า ผู้เห็นเหตุการณ์ยืนยันว่าผู้เสียชีวิตในรถมีสองคน คนขับเป็นหญิงสาวหน้าตาสะสวย คนที่นั่งข้าง ๆ เป็นเด็กสาววัยรุ่นผมประบ่า ออม เธอบอกฉันที่เมื่อสามวันที่แล้วเธอไม่ได้ไปเที่ยงใหม่กับน้ำแอนใช่ไหม ใช่หรือเปล่า บอกฉันหน่อยสิ”

หูโทรศัพท์ตกจากมือพร้อม ๆ กับที่ฉันทรุดลงไปนั่งบนพื้น ความทรงจำเลือนรางถูกดึงกลับมาทันที ภาพที่น้ำแอนหักพวงมาลัยรถหลบรถบรรทุกที่วิ่งกินเลนเข้ามาหาเรา ภาพรถที่กลิ้งลงไหล่ทางก่อนกระแทกพื้นอย่างรุนแรง และเสียงน้ำแอนที่หวีดร้องเรียกฉันด้วยความตกใจ

“น้ำคงทนเหงาอยู่คนเดียวไม่ได้ เลยต้องพาออมกลับมาอยู่บ้านกับน้ำด้วย แต่ออมจำอะไรไม่ได้สักอย่าง น้ำก็เลยไม่รู้จะบอกยังไงดี”

ฉันได้แต่หนึ่งหนึ่ง ทั้งสับสนและหวาดกลัว ก็มลงมองแขนอันซีดเซียวที่เป็นสีเขียวและเริ่มบวมจุกของตัวเอง กลืนเหม็นน้ำที่ติดจุกมาตั้งแต่เมื่อวานดูจะรุนแรงขึ้นอีก น้ำแอนก็เหมือนกัน

สภาพย่าแม่เต็มทีแล้ว เสียงรถหลายคันวิ่งเข้ามาจอดที่หน้าบ้าน
อีกไม่กี่นาทีข้างหน้าพวกเขาคงจะเข้ามาและได้รู้ว่าพวกเราเป็นอะไร
ฉันคิดอย่างเศร้าๆ ความรู้สึกของน้ำแอน ความรู้สึกของคน
ที่ตายแล้วเป็นแบบนี้เอง!

ทดลองอ่าน

Walking Corpse Syndrome

โรคเดินได้ หรือโรคโศการ์ต (Cotard's Syndrome) เป็นโรคทางจิตที่พบได้ยาก โดยผู้ที่ป่วยโรคนี้: เชื่อว่าตนเองสูญเสียชีวิต: บางส่วนหรือเชื่อว่าตนเองตายไปแล้ว ส่งผลให้หลายคนเริ่มออกจากบ้าน นอนลง ไม่พูดกับใคร บางคนก็ได้จินตนาการที่บอกว่าตัวเองนั้นตายแล้ว บางคนไม่ยอมกินอาหารหรือพยายามทำร้ายตัวเอง มักเจอในคนที่อายุ 50 ปีขึ้นไป

โรคนี้มักมีความผิดปกติทางระบบสมองร่วมด้วย เช่น ภาวะสมองเสื่อม (Dementia), โรคหลอดเลือดสมอง (Stroke), โรคลมชัก (Epilepsy), โรคพาร์กินสัน (Parkinson's Disease) อาจเกิดในผู้ป่วยที่มีภาวะทางสุขภาพจิตด้วย เช่น เคยเป็นโรคซึมเศร้า โรควิตกกังวล โรคจิตเวชรุนแรงที่มีภาวะนอนหรือเคยติดสารเสพติด

ภาคเรียนที่ ๑

Story #3

ยายศพ...

“จริง ๆ นะหน้า...เธอลองดูดี ๆ สิ ยายเอ๋มนะต้องตายไปแล้ว
แน่ ๆ คนที่ไหนจะซีดขนาดนั้น ทำทางก็ยิ่งกับซอมบี้เนอะ”

หน้าพยายามเหลือบตามองเอ๋มโดยไม่ให้เธอรู้ตัว แต่ที่จริง
ก็ไม่ได้จำเป็นสักเท่าไร เพราะดูเหมือนเอ๋มจะไม่เคยรู้สึกตัวเลย
ด้วยซ้ำว่าใครจะสนใจเธอหรือไม่ ใบหน้าของเอ๋มซีดขาวเหมือนกับ
ซากศพที่บวมอืด ปากสีเขียวคล้ำ เบ้าตาลึกโบ๋ ผมเป็นกระเซิง
ไม่มีความเงาวาว แขนที่โผล่พ้นแขนเสื้อนักเรียนออกมานั้น
ดูบวมฉุ บางใสจนเห็นเส้นเลือดสีเขียวและน้ำเงินคล้ำดำใน
แถมเวลาเสียดเข้าไปใกล้ก็ยังมีกลิ่นเหม็นคาวเหมือนปลาตายโชย
ออกมาตลอด

เพื่อนในห้องไม่มีใครกล้าคุยกับเอ๋มเลย แม้แต่คุณครู
ก็แทบจะไม่พูดกับเธอ ยกเว้นเวลาชานชื่อก่อนเริ่มเรียนเท่านั้น
ที่ทุกคนจะได้ยินเสียงแหบพร่าน่าสยดสยองของเอ๋ม “มะ...
มา...ค่า...”

เสียงยังกับผู้ชายแก่ ๆ ใกล้ตายงั้นแหละ ยิ่งนึกก็ยิ่งน่ากลัว...
นี่หน้ารู้สึกว่าตัวเองชวยจริง ๆ ที่ต้องมานั่งใกล้เอ๋มแบบนี้

บางครั้งเอ็มก็พยายามพูดกับนี่น่า อย่างเช่น “นี่...นะ...นี่...นี่น่า ถึงหน้าอะ...อะไรแล้ว”

นี่น่าจะรีบซีลเลขหน้าในหนังสือเรียนยื่นให้เอ็มดู แล้วรีบชักกลับอย่างรวดเร็วเหมือนกลัวว่าจะมีอะไรสักอย่างจากตัวของเอ็มกระโดดใส่เธอ

“เธอเคยสังเกตไหมนี่น่า ว่าตอนพักกลางวันขายนี้เคยไปกินข้าวเหมือนคนอื่นเขาบ้างหรือเปล่า ฉันไม่เคยเห็นเข้าไปในโรงอาหารเลยนะ” อิมกับนี่น่านั่งคุยเล่นกันเสมอในช่วงพักกลางวันและสองสามวันมานี้หัวข้อการคุยก็ดูเหมือนจะมีอยู่เรื่องเดียว...

“เขาอาจจะห่อข้าวมาแล้วนั่งกินในห้องก็ได้นะ”

“ไม่จริงหรอก ฉันถามพวกที่อยู่กินข้าวในห้องแล้ว ไม่มีใครเคยเห็นขายนี้ห่อข้าวมากินเหมือนกัน” อิมเอียงตัวกระซิบกระซาบกับนี่น่า ทั้งสองคนแอบซุบซิบนินทาเอ็มด้วยกันมาตลอดแต่แล้ววันหนึ่งจู่ ๆ ท่าทีของอิมก็เปลี่ยนไป

“น่าชยะแซยงจะตายไปนะว่าไหม มีคนอย่างขายนี้มันร่วมชั้นเรียนกับเราเนี่ย ทำให้บรรยากาศในห้องเสียไปหมดเลยยังกับนั่งอยู่ในห้องเก็บศพงั้นแหละ”

อิมไม่ได้ลดเสียงลง มีหน้าซำยังดูเหมือนจงใจจะพูดให้เอ็มที่นั่งอ่านหนังสือคนเดียวเงิบ ๆ อยู่หลังห้องได้ยินด้วยซ้ำ แต่ก็ดูจะไม่เป็นผลเท่าไร...คนที่กระสับกระส่ายกลับเป็นนี่น่าเสียเอง...

อิมก้มตัวพูดกับนี่น่าด้วยเสียงที่เบาลงนิดหน่อย “เธออยากรู้ไหมล่ะ...ว่าจริง ๆ แล้วขายนี้มันเป็นคนหรือเป็นผีกันแน่”